

УДК 347.2

DOI <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2025.02.47>

ПІДСТАВИ ТА ПОРЯДОК ПРИПИНЕННЯ ДІЇ СВІДОЦТВА НА ТОРГОВЕЛЬНУ МАРКУ ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

Шпуганич І.І.,

*кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри інтелектуальної власності,
інформаційного та корпоративного права
Львівського національного університету ім. І. Франка
ORCID: 0000-0002-4149-8939*

Самагальська Ю.Я.,

*кандидат юридичних наук,
доцент кафедри інтелектуальної власності,
інформаційного та корпоративного права
Львівського національного університету ім. І. Франка
ORCID: 0000-0001-7313-8623*

Шпуганич І.І., Самагальська Ю.Я. Підстави та порядок припинення дії свідоцтва на торговельну марку за законодавством України.

У цій статті аналізуються правові підстави і порядок припинення дії свідоцтва на торговельну марку за законодавством України. Торговельна марка є одним із засобів індивідуалізації товарів і послуг, що забезпечує їх правову охорону та впізнаваність на ринку. У дослідженні висвітлено умови, за яких дія свідоцтва на торговельну марку може бути припинена, включаючи як позасудові процедури, так і судовий порядок припинення прав на торговельну марку.

Встановлено, що припинення дії свідоцтва в позасудовому порядку можливе у випадках добровільної відмови власника від прав на торговельну марку, закінчення строку дії свідоцтва та несплати збору за його продовження. Судове припинення дії свідоцтва передбачає визнання торговельної марки загальноновживаним позначенням, її здатність вводити споживачів в оману або невикористання знака протягом безперервного п'ятирічного періоду без поважних на те причин. Остання підстава є однією з найбільш поширених у судовій практиці та може слугувати інструментом очищення ринку від невикористовуваних знаків, а також забезпечення добросовісної реєстрації знаків з метою їх реального використання.

Проаналізовано особливості застосування законодавства України в контексті Угоди про асоціацію з ЄС, що передбачає гармонізацію норм щодо торговельних марок. Особлива увага приділена судовій практиці щодо припинення дії свідоцтва на торговельні марки, зокрема щодо тлумачення строку невикористання та його впливу на нових власників знака після передачі прав.

Досліджено ключові проблеми правозастосування, включаючи питання доказової бази під час судового розгляду, роль Національного органу інтелектуальної власності у процесі припинення дії свідоцтва на торговельну марку та підстави для залучення державних органів до вирішення таких спорів. Обґрунтовано необхідність удосконалення національного законодавства з метою забезпечення ефективного контролю за використанням торговельних марок та запобігання їх недобросовісній реєстрації без мети використання у цивільному обороті.

Запропоновано вдосконалити підходи до визначення поважних причин невикористання торговельної марки, розширити механізми запобігання її перетворенню в загальноновживане позначення та закріпити чіткі критерії оцінки доведеності факту невикористання знака. Автори підкреслюють важливість ефективного застосування правових механізмів для забезпечення стабільності ринку та захисту прав власників свідоцтва на торговельні марки.

Ключові слова: промислова власність, інтелектуальна власність, засоби індивідуалізації, торговельна марка, реєстрація торговельної марки, знак для товарів та послуг, майнові права інтелектуальної власності, особисті немайнові права інтелектуальної власності, свідоцтво на торговельну марку, припинення дії свідоцтва на торговельну марку.

Shpuganych I.I., Samahalska Y.I. Grounds and procedure for trademark certificate's termination under the legislation of Ukraine.

This article analyzes the legal grounds and procedures for trademark certificate's termination under Ukrainian legislation. A trademark serves as a means of distinguishing goods and services, ensuring their

legal protection and market recognition. The study highlights the conditions under which a trademark certificate may be terminated, including both extrajudicial and judicial procedures.

It has been established that the extrajudicial termination of a certificate is possible in cases where the trademark owner voluntarily waives their rights, the certificate expires and the renewal fee is not paid. Judicial termination of a certificate may occur when a trademark becomes a commonly used designation, is found to be misleading to consumers, or has not been used for a continuous five-year period without valid justification. The latter ground is one of the most common in judicial practice and serves as a mechanism for clearing the market of unused marks while ensuring the bona fide registration of trademarks for actual use.

The study examines the application of Ukrainian legislation in the context of the Association Agreement between the EU and Ukraine, which requires harmonization of trademark regulations. Particular attention is paid to judicial practice regarding the termination of trademark certificates, especially in relation to the interpretation of the non-use period and its impact on new owners following the transfer of rights.

Key law enforcement challenges are explored, including issues related to the evidentiary base in court proceedings, the role of the National Intellectual Property Authority in the process of terminating trademark certificates, and the grounds for involving state bodies in resolving such disputes. The study substantiates the need for improvements in national legislation to ensure effective control over the use of trademarks and prevent bad faith registrations without the intention of actual use in commerce.

It is proposed to refine the criteria for determining valid reasons for non-use of a trademark, expand mechanisms to prevent its transformation into a generic designation, and establish clear standards for assessing the proven fact of non-use. The authors emphasize the importance of effectively applying legal mechanisms to ensure market stability and protect the rights of trademark certificate holders.

Key words: industrial property, intellectual property, means of individualization, trademark, trademark registration, sign for goods and services, intellectual property rights, personal non-property intellectual property rights, trademark certificate, termination of a trademark certificate validity.

Постановка проблеми. Припинення дії свідоцтва на торговельну марку регламентовано у ст. 18 Закону України «Про охорону прав на знак для товарів та послуг» (далі – Закон) [12]. Зазначена стаття окреслює випадки припинення дії свідоцтва як у позасудовому порядку, тобто, без звернення до суду (відмова від свідоцтва, закінчення строку дії свідоцтва та несплата за його продовження), так і в судовому порядку (у зв'язку з перетворенням торговельної марки в загальноживане позначення певного виду товарів чи послуг після дати публікації відомостей про видачу свідоцтва; якщо внаслідок використання торговельної марки власником свідоцтва або з його дозволу іншою особою вона може ввести громадськість в оману, зокрема щодо походження, якості або географічного походження товарів і послуг, для яких вона була зареєстрована; якщо торговельна марка не використовується в Україні повністю або щодо частини зазначених у свідоцтві товарів і послуг без поважних на це причин безперервно протягом п'яти років від дати публікації відомостей про видачу свідоцтва або якщо використання торговельної марки призупинено з іншої дати після цієї публікації на безперервний строк у п'ять років).

У процесі приведення законодавства України щодо охорони прав на торговельні марки у відповідність до Угоди про асоціацію [14], саме судовий порядок припинення дії свідоцтва на знак для товарів та послуг зазнав найбільших змін. З цього часу було розглянуто низку судових справ в окресленій категорії.

Відтак, **метою даного дослідження** є з'ясування підстав та порядку припинення дії свідоцтва на торговельну марку в Україні та їх застосування у судовій практиці.

Стан опрацювання проблематики. Тематика правової охорони та захисту прав на торговельні марки за законодавством України є дуже актуальною та досліджуваною як науковцями, так і юристами-практиками. Вагомий внесок у розвиток доктринальних та практичних правових аспектів окреслених питань зробили, зокрема, Дорошенко О.Ф., Андрощук Г.А., Орлюк О.П., Яворська О.С., Тарасенко Л.Л., Якубівський І.Є., Мінченко Н.В., Кодинець А.О., Капіца Ю.М., Коваленко Т.В. та ін. Однак, досі відсутні комплексні дослідження саме питання припинення дії свідоцтва на торговельну марку за законодавством України з урахуванням окремих змін, пов'язаних з приписами Угоди про асоціацію.

Виклад основного матеріалу. Власник свідоцтва на знак для товарів та послуг може в будь-який час відмовитися від нього. Така відмова може бути як повною або ж частковою. У першому випадку власник відмовляється від свідоцтва загалом, втрачаючи при цьому всі права, що випливають із свідоцтва. При частковій відмові від свідоцтва йдеться про виключення із нього певного переліку товарів і/або послуг, які раніше охоплювалися відповідним знаком для товарів та послуг.

Для відмови від свідоцтва на знак для товарів та послуг необхідно звернутися до Національного органу інтелектуальної власності (далі – НОІВ), функції якого зараз виконує УкрНОІВ, із заявою. У ній необхідно зазначити номер свідоцтва; номер та дату подання заявки; ім'я або повне найменування й адресу власника (власників) свідоцтва; адресу для листування; перелік товарів і/або послуг, щодо яких здійснюється часткова відмова від свідоцтва; перелік товарів і/або послуг, що залишається (в разі часткової відмови від свідоцтва). Окрім цього, у заяві також повинно бути зазначено, що особа, яка використовує знак на підставі ліцензійного договору, попереджена про відмову від свідоцтва, а також зазначено відомості про відсутність накладеного арешту на майно, до складу якого входять права, що засвідчуються свідоцтвом [4].

Слід відзначити, що останні відомості є доволі декларативними, адже жодна відповідальність за невиконання чи неналежне виконання, зокрема, обов'язку щодо повідомлення ліцензіата про відмову від свідоцтва, не встановлена. Окрім цього, якщо йдеться про часткову відмову від свідоцтва щодо товарів і/або послуг, які не охоплюються ліцензійним договором, попередження ліцензіата про відмову від свідоцтва взагалі позбавлено сенсу.

На відміну від повної відмови, часткова відмова від свідоцтва є оплатною, тож до відповідної заяви необхідно долучити документ про сплату збору за внесення до Реєстру змін щодо свідоцтва.

Другим випадком припинення дії свідоцтва на знак для товарів та послуг є несплата збору за продовження строку його дії. Нагадаємо, що строк дії свідоцтва становить 10 років від дати подання заявки до НОІВ і продовжується НОІВ за клопотанням власника свідоцтва щоразу на 10 років, за умови сплати збору (ч. 3 ст. 5 Закону). Дія свідоцтва припиняється з першого дня періоду строку дії свідоцтва, за який збір не сплачено.

Клопотання про продовження дії свідоцтва та збір за кожне продовження строку дії свідоцтва мають надійти до НОІВ до кінця поточного періоду строку дії свідоцтва за умови сплати збору протягом шести останніх його місяців. Якщо ж відповідний строк було пропущено, то збір за продовження дії свідоцтва все ж може бути сплачено, а клопотання про продовження дії свідоцтва – надійти до НОІВ, але протягом шести місяців після встановленого строку. У цьому разі розмір зазначеного збору збільшується на 50 відсотків.

Важливо, що згадані вище заява та клопотання можуть бути подані як власником свідоцтва, так і представником у справах інтелектуальної власності (патентним повіреним) або іншою довіреною особою. Однак, підписувати відповідні документи може лише власник свідоцтва. Якщо ж власниками свідоцтва є декілька осіб, то всі вони повинні підписати вказані документи.

У статті 18 Закону виокремлено підстави прийняття судового рішення про припинення дії свідоцтва на знак для товарів та послуг. Загалом таких є три:

- 1) у зв'язку з перетворенням торговельної марки в загальноновживане позначення певного виду товарів чи послуг після дати публікації відомостей про видачу свідоцтва;
- 2) якщо внаслідок використання торговельної марки власником свідоцтва або з його дозволу іншою особою вона може ввести громадськість в оману, зокрема щодо походження, якості або географічного походження товарів і послуг, для яких вона була зареєстрована;
- 3) якщо торговельна марка не використовується в Україні повністю або щодо частини зазначених у свідоцтві товарів і послуг без поважних на це причин безперервно протягом п'яти років від дати публікації відомостей про видачу свідоцтва або якщо використання торговельної марки припинено з іншої дати після цієї публікації на безперервний строк у п'ять років.

Термін «загальноновживане позначення» визначено у Правилах складання, подання заявки на торговельну марку, заявки на міжнародну реєстрацію торговельної марки та проведення експертизи заявки на торговельну марку, міжнародної реєстрації торговельної марки з поширенням на Україну [11]. Позначення вважається загальноновживаним у сучасній мові або у добросовісній та усталеній торговельній практиці щодо товарів і/або послуг, якщо воно представлене словом або іншим зазначенням, яке станом на дату подання заявки або, якщо було заявлено пріоритет, на дату пріоритету заявки, стало звичним для позначення певного товару і/або послуги або у зв'язку з ним (нею) і використовується у відповідних галузях економіки широким колом непов'язаних одна з одною осіб. До загальноновживаних позначень, наприклад, належить загальна, прозивна, традиційна назва товару (послуги).

Перетворення торговельної марки в загальноновживане позначення певного виду товарів чи послуг – процес доволі тривалий і не відбувається миттєво. Втім, подібні випадки вже траплялись, щоправда, частіше в міжнародній практиці. Зокрема, слід згадати позначення «THERMOS», яке залишається зареєстрованою торговельною маркою в деяких країнах, втім термін «термос» став родовим поняттям для вакуумної колби і в більшості країн позначення перетворилося в загальноновживане [3]. Ще одним прикладом є відома торговельна марка «XEROX», яка була зареєстрована та використовувалась для позначення, зокрема, копіювальних апаратів, але внаслідок неналежного

контролю зі сторони власника стала використовуватися для будь-якої копіювальної техніки – і XEROX, і CANON, і KODAK, тощо [2].

Ще однією підставою прийняття судом рішення про припинення свідоцтва на знак для товарів та послуг є випадки, коли внаслідок використання торговельної марки власником свідоцтва або з його дозволу іншою особою вона може ввести громадськість в оману, зокрема щодо походження, якості або географічного походження товарів і послуг, для яких вона була зареєстрована. Важливо звернути увагу на те, що введення громадської в оману відбувається власне у результаті використання торговельної марки. Тобто, самі по собі позначення, що є торговельною маркою, не вводять в оману щодо товарів чи послуг, зокрема щодо їх властивості, якості або географічного походження. Інакше можна дійти висновку про те, що така зареєстрована торговельна марка не відповідає умовам надання правової охорони. Тож відповідне свідоцтво на таку марку буде визнано недійсним у судовому порядку в силу ч. 1 ст. 19 Закону.

Проаналізовані вище підстави для припинення дії свідоцтва можуть поширюються як на всі, так і не окремі товари і/або послуги, визначені у свідоцтві. Відтак, якщо йдеться лише про деякі товари чи послуги, то дія свідоцтва припиняється лише щодо таких товарів чи послуг.

Невикористання торговельної марки в Україні повністю або щодо частини зазначених у свідоцтві товарів і послуг є однією з найбільш поширених підстав звернення до суду з позовом про припинення дії свідоцтва на торговельну марку. У 2020 році до Закону були внесені зміни, якими вказаний строк було збільшено до п'яти років. Раніше ж він становив 3 роки. Відповідні зміни були впроваджені задля уніфікації законодавства України з підходами та стандартами ЄС. Подібні норми викладені не лише в міжнародних нормативно-правових актах, але й у законодавстві різних країн. Наприклад, Консолідований закон Данії про торгові марки [1] у ст. 25 містить вказівку на те, що зареєстрована торгова марка підлягає скасуванню, якщо протягом безперервних п'яти років вона не використовувалася в Данії у зв'язку з товарами чи послугами, для яких вона була зареєстрована, і немає поважних причин для невикористання.

Як слушно зазначають юристи-практики, найбільш значущим питанням є доведення належними та достатніми доказами факту невикористання торговельної марки. Під час розгляду таких справ суди вказують, що саме необхідно дослідити для належного вирішення цього спору: фактичну наявність чи відсутність на ринку всіх товарів та послуг, на які зареєстрований той чи інший знак; фактичну наявність обставин використання спірного знака щодо кожного зареєстрованого класу для товарів та послуг; у разі відсутності на ринку — поважність причин невикористання знака; як надані документи (в тому числі договори) підтверджують використання торговельної марки [16].

В цьому аспекті слід звернути увагу на позицію, що сформувалася у практиці Верховного Суду. Зокрема, у своїй постанові від 01.02.2022 р. у справі № 910/10935/20 [6] КГС ВС зазначив, що саме лише укладення договорів (у тому числі, ліцензійних) щодо розпорядження майновими правами на знак для товарів і послуг не може вважатися використанням такого знака. Доказами використання певного позначення відповідно до укладеного договору можуть слугувати, зокрема, договори купівлі-продажу чи поставки товару, на яких розміщено знак, договори про розміщення рекламної продукції про такі товари на відповідних рекламних носіях тощо. Використання позначення може підтверджуватися й фактичними даними про використання його іншою особою за умови контролю з боку власника свідоцтва (доказами такого використання позначення мають бути такі ж документи, як і у випадку, якби власник знака використовував його у власній діяльності).

Така позиція ВС побудована на відповідній законодавчій нормі про те, що використанням торговельної марки власником свідоцтва вважається також використання її з дозволу власника свідоцтва іншою особою. Принагідно слід зазначити, що використання торговельної марки особою, яка має право використовувати колективну марку, вважається використанням власником свідоцтва.

У справі № 910/5815/21 КГС ВС акцентує на тому, що на підтвердження використання торговельної марки власник свідоцтва має подати суду докази вчинення принаймні деяких дій із зазначених у пункті 4 статті 16 названого Закону. Такими доказами можуть бути, зокрема, примірники товарів, на яких нанесено відповідну торговельну марку, документи із зображенням торговельної марки (каталоги, прайс-листи з пропозиціями щодо надання послуг чи поставки товарів тощо) [7].

Згідно зі ст. 198 Угоди про асоціацію [14] підставами для відмови в достроковому припиненні дії свідоцтва (повністю або щодо частини зазначених у ньому товарів чи послуг) є: фактична наявність на ринку України спірних товарів і послуг; невикористання зареєстрованої торговельної марки менше визначеного законом п'ятирічного строку; наявність поважних причин такого невикористання.

Як Закон, так і Угода про асоціацію встановлюють вимогу щодо безперервного невикористання торговельної марки в Україні протягом п'яти років. Тож виникає питання про те, чи обчислюється відповідний строк для кожного нового власника свідоцтва окремо, починаючи з дати переходу до

нього прав на торговельну марку. Або ж для припинення прав на торговельну марку достатнім є безперервне невикористання її протягом п'яти років незалежно від зміни власників свідоцтва?

При вирішенні справи № 757/34959/18-ц [9] Касаційний цивільний суд наголосив, що законом не передбачена юридична відповідальність нового власника знака на товари і послуги у зв'язку з недобросовісним користуванням попереднім власником своїми правами на цей знак. Відтак, для нового власника свідоцтва на знак для товарів та послуг необхідно обчислювати п'ятирічний строк (коли йдеться про припинення прав на свідоцтво у зв'язку з невикористанням знака) з моменту переходу до нього прав на такий знак.

Натомість Касаційний господарський суд обґрунтовує, що і Закон, і Угода про асоціацію встановлюють вимогу щодо безперервного невикористання саме торговельної марки, а не щодо безперервного невикористання торговельної марки конкретним власником, який може періодично змінюватись.

При переданні справи № 910/8781/23 [15] на розгляд Великої Палати Верховного Суду КГС посилався на те, що у результаті укладення та державної реєстрації договору про передання виключних майнових прав інтелектуальної власності, в тому числі, на торговельну марку, до нового власника в повному обсязі переходять як права, так і обов'язки. Тобто, після передачі права власності на торговельну марку до особи перейшли усі обов'язки, які мав попередній власник, зокрема, обов'язок використовувати спірну торговельну марку безперервно протягом п'яти років від дати публікації відомостей про видачу свідоцтва.

Тож поставлене питання і справді по-різному тлумачиться у судовій практиці, відтак, дану правову проблему було передано на вирішення Великої Палати Верховного Суду. Остання, своєю чергою, залишила без змін Постанову Північного апеляційного господарського суду від 22 серпня 2024 року у справі № 910/8781/23 [5], ствердивши правильність позиції про те, що від дати публікації відомостей про видачу свідоцтва на власника свідоцтва покладається обов'язок добросовісно користуватися правами, що випливають із свідоцтва. Публікація в офіційному бюлетені відомостей про передачу права власності на знак є підтвердженням зміни власника свідоцтва на знак для товарів і послуг. В той же час така публікація не є підставою для припинення прав та обов'язків, що виникли у зв'язку з реєстрацією знака та видачею відповідного свідоцтва, а є лише юридичним фактом, що підтверджує перехід передбачених законодавством (тобто вже набутих на підставі видачі свідоцтва) прав та обов'язків до правонаступника.

На переконання суду апеляційної інстанції, чинне законодавство України не ставить можливість дострокового припинення дії свідоцтва на знак для товарів і послуг у залежність від зміни особи власника свідоцтва, тоді як новий власник свідоцтва мав оцінити наявний ризик при укладенні договору з попереднім власником стосовно передачі прав та одразу з отриманням прав на знак здійснювати власні заходи, спрямовані на використання спірної торговельної марки в Україні.

При вирішенні кожної справи, суд повинен дослідити всі обставини, надати оцінку доказам, що їх підтверджують або спростовують. Тож необхідним є з'ясування поважності причин невикористання знака для товарів і послуг у кожному конкретному випадку. Загальне розуміння терміну «поважні причини невикористання» викладено у абз. 3 ч. 4 ст. 18 Закону. Ними є обставини, що перешкоджають використанню торговельної марки незалежно від волі власника свідоцтва чи міжнародної реєстрації, зокрема обмеження імпорту чи інші вимоги до товарів і послуг, встановлені законодавством.

Питання поважності причин невикористання торговельної марки було досліджено і крізь призму умов воєнного стану в Україні. У справі № 910/10377/23 [8] за позовом ПрАТ «Карлсберг Україна» про припинення прав на словесну торговельну марку відповідач доводив поважність причин невикористання оспорюваної торговельної марки через факт призупинення діяльності виробництва у зв'язку з форс-мажорними обставинами. Він зазначив, що ці обставини підтверджуються листом Торгово-промислової палати України (ТПП) від 28 лютого 2022 року, який засвідчив факт військової агресії РФ та що такий є форс-мажорною обставиною.

Верховний Суд не погодився з таким підходом, наголосивши, що «ці обставини (повномасштабне вторгнення як форс-мажор) не мають преюдиційного характеру і при їхньому виникненні сторона, яка посилається на них як на підставу неможливості належного виконання зобов'язання, повинна довести їх наявність не тільки як таких, але і те, що вони були форс-мажорними саме для цього конкретного випадку; сторона, яка посилається на форс-мажор, має довести причинно-наслідковий зв'язок між форс-мажором та неможливістю виконати конкретне зобов'язання». Тож одного лише листа ТПП від 28 лютого 2022 року недостатньо для засвідчення поважності причин невикористання торговельної марки.

Законодавець не окреслює коло суб'єктів, які вправі звертатися до суду з позовом про припинення дії свідоцтва на торговельну марку. Звідси можна зробити висновок про те, що позивачем

може бути будь-яка заінтересована особа. При цьому не має значення наявність чи відсутність в такої особи наміру самостійно використовувати спірний знак для товарів та послуг у власній діяльності. Відповідачем у досліджуваних справах є власник (власники) свідоцтва на знак для товарів та послуг. Окрім цього у практиці часто залучають УкрНОІВ, як співвідповідача у справі, формулюючи до нього вимогу про зобов'язання вчинити певні дії, а саме: внести до Державного реєстру свідоцтв на торговельні марки відомості про дострокове припинення дії свідоцтва та здійснити відповідну публікацію в офіційному бюлетені «Промислова власність». Як приклади, можна згадати справи № 910/8781/23 [10], № 910/20035/21 [13] та ін.

Висновки. Припинення дії свідоцтва на торговельну марку можливе як у судовому, так і поза-судовому порядку. Припинення дії свідоцтва на знак для товарів та послуг у позасудовому порядку можливе у разі повної або часткової відмови від нього або ж у разі несплати збору за продовження строку його дії.

Підстави припинення свідоцтва на торговельну марку у судовому порядку чітко визначені у законодавстві України. Найпоширенішою із них є невикористання торговельної марки в Україні повністю або щодо частини зазначених у свідоцтві товарів і послуг безперервно протягом п'яти років від дати публікації відомостей про видачу свідоцтва або якщо використання торговельної марки призупинено з іншої дати після цієї публікації на безперервний строк у п'ять років, без поважних на це причин. При розгляді відповідних справ у судовій практиці було сформовано позицію, що зміна особи власника свідоцтва не впливає на перебіг відповідного п'ятирічного строку.

Із аналізу судової практики можна виснувати, що поважність причин невикористання торговельної марки повинна обґрунтовуватися та доводитися належними й допустимими доказами, зокрема, листа ТПП від 28 лютого 2022 року недостатньо для засвідчення цієї обставини.

Позивачами у спорах про дострокове припинення свідоцтва на торговельну марку може бути будь-яка заінтересована особа. Відповідачем у досліджуваних справах є власник (власники) свідоцтва на знак для товарів та послуг. Окрім цього у практиці часто залучають УкрНОІВ, як співвідповідача у справі, формулюючи до нього вимогу про зобов'язання вчинити певні дії, а саме: внести до Державного реєстру свідоцтв на торговельні марки відомості про дострокове припинення дії свідоцтва та здійснити відповідну публікацію в офіційному бюлетені.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. The Consolidated Trade Marks Act. Denmark. 2019. URL: <https://www.dkpto.org/Media/637650470301617060/The%20Consolidate%20Trade%20Marks%20Act%202019.pdf>.
2. Коваленко Т. Деякі аспекти розрізняльної здатності словесної торговельної марки. 2010. URL: http://www.ndiiv.org.ua/Files2/2010_2/kovalenko.pdf.
3. Кучай Б. П'ять загальновідомих торговельних марок, які перетворилися в загальноживане позначення певного виду товарів чи послуг. 2019. URL: <https://synergy.ua/pyat-zagalnovidomix-torgovelnix/>.
4. Положення про Державний реєстр свідоцтв України на знаки для товарів і послуг, затв. Наказом Міністерства освіти і науки України від 10.01.2002 р. № 10. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0064-02#Text>.
5. Постанова ВП ВС від 05 березня 2025 р. у справі № 910/8781/23. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/125736755>.
6. Постанова КГС ВС від 01 лютого 2022 р. у справі № 910/10935/20. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/102914128>.
7. Постанова КГС ВС від 06 квітня 2023 р. у справі № 910/5815/21. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/110107005>.
8. Постанова КГС ВС від 17 вересня 2024 р. у справі № 910/10377/23. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/121753691>.
9. Постанова КЦС ВС від 09 червня 2021 р. у справі № 757/34959/18-ц. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/97926413>.
10. Постанова Північного апеляційного господарського суду від 22 серпня 2024 р. у справі № 910/8781/23. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/121315352>.
11. Правила складання, подання заявки на торговельну марку, заявки на міжнародну реєстрацію торговельної марки та проведення експертизи заявки на торговельну марку, міжнародної реєстрації торговельної марки з поширенням на Україну, затв. Наказом Міністерства економіки України від 06 серпня 2024 р. № 19889. URL: <https://ips.ligazakon.net/document/re42608?an=16>.
12. Про охорону прав на знаки для товарів і послуг: Закон України від 15.12.1993 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3689-12#Text>.

13. Рішення Господарського суду міста Києва від 27 березня 2023 р. у справі № 910/20035/21. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/110229949>.
14. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони від 27.06.2014 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_011#Text.
15. Ухвала КГС ВС від 07 листопада 2024 р. у справі № 910/8781/23. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/122897840>.
16. Фісун В. Дострокове припинення всекласових свідоцтв на торговельні марки. 2020. URL: <https://yur-gazeta.com/publications/practice/zahist-intelektualnoyi-vlasnosti-avtorske-pravo/dostrokovye-pripinennya-vseklasovih-svidoctv-na-torgovelni-marki.html>.